

Al PP balear el sector anomenat regionalista ha estat molt tranquil aquestes darreres setmanes. I el president, José Ramón Bauzá, tampoc no ha causat cap incendi intern ni cap polèmica externa. L'aparença, doncs, és que les aigües conservadores baixen manses. Pura aparença. Per sota es lliura una guerra en somort, que si emergís podria tenir conseqüències molt greus, per a designar el candidat a batlle de Palma. Els protagonistes són, sobretot, dos. El president del partit i el cap del PP a la capital, José María Rodríguez.

Rodríguez. José María Rodríguez va néixer a Daia Nova (Baix Segura), el 1947. Era treballador de Telefónica i arribà a Mallorca per a treballar al capdavant d'un grup de peons que feien feina de carrer. Entrà al PP els anys 80 del segle passat amb Gabriel Cañellas. Cañellas fou president del partit des de final dels anys 70 fins al juliol del 1995, i també va ser president del govern entre el 1983 i el 1995. Rodríguez escalà posicions ben aviat i ocupà el càrrec de responsable de Fires i Congressos del govern. La seva carrera política no s'enlairà, però, pels càrrecs institucionals que ocupà, sinó per la feina a l'estructura del partit a Palma. Des del 1979 la capital balear era governada pel PSOE (amb aliances amb uns altres partits) i la dreta pareixia incapaç de guanyar. A la segona meitat dels anys 80, Rodríguez –amb la cobertura institucional del govern de Cañellas– es dedicà a reorganitzar la xarxa del partit a Palma per a mirar de batre l'esquerra. Va teixir una ampla xarxa de relacions a la ciutat, creà associacions de veïnats amigues del PP –aleshores totes eren d'orientació esquerrana– i organitzà un grup de fidels que, amb el suport de la direcció del partit, es dedicaren a trepitjar el carrer durant anys. Incansablement, muntaren reunions amb veïnats a totes les barriades, festes populars i, en fi, anaren creant una xarxa de suport ciutadà al PP prou espessa, a cada barri de Palma. A les eleccions municipals del 1991 el PP presentà Joan Fageda com a candidat a batlle. Ningú no volia presentar-s'hi perquè tothom veia clar que perdria, com havia passat les tres

L'últim escull de Bauzá

La guerra soterrada per a la designació del candidat a batlle de Palma del PP és la darrera batalla interna de José Ramón Bauzá.

vegades ocasions. Tanmateix, sorprenentment, la xarxa de Rodríguez va portar la majoria absoluta del PP.

D'aleshores ençà, la fama de Rodríguez creix al si del partit. Encara més quan, novament, forja les majories absolutes de Fageda el 1995 i el 1999. Amb el poder orgànic que atesorà, Rodríguez entrà en conflicte amb Cañellas. El 2003, Catalina Cirer, amiga i protegida política de Cañellas –ja inactiu políticament–, s'enfronta a Rodríguez i reïx a ser la candidata del PP a Palma. Ell decideix

de fer el salt a la política autonòmica. Candidat al Parlament, obté un escó i Jaume Matas el nomena conseller de Funció Pública i Interior. A més, al congrés del partit el 2004 és elegit secretari general.

Abans de les eleccions del 2007 les coses se li torcen, a Rodríguez. S'enfronta sordament amb Matas –que li lleva la possibilitat d'organitzar la campanya electoral, malgrat ser el secretari general– i a final del 2006 apareix relacionat amb el primer gran escàndol de corrupció: el

cas Andratx. Així i tot, el fet cert és que mai no ha estat encausat judicialment. Amb la pèrdua del poder per part del PP, el 2007 Rodríguez –que és diputat– pensa a retirar-se de la política, com confessa als seus fidels. Però el desastre que s’esdevé al partit després de la fugida de Matas –juny del 2007–, el fet que se sentia humiliat per la manera com Matas n’havia prescindit i que gairebé cap dirigent no li havia fet costat quan l’esquerra l’investia fort per la suposada implicació –mai provada– en el *cas Andratx*, l’empenyeren a continuar presentant batalla. A la primeria del 2009, quan el PP decideix d’organitzar primàries per a elegir la direcció de Palma, Rodríguez convoca els seus fidels per a reactivar tota l’antiga xarxa a la capital. Les eleccions internes són convocades el 26 de novembre. La direcció del partit, ja presidit per José Ramón Bauzá, li oposa el candidat oficialista Francesc Fiol. Rodríguez el venç amb més del 60% dels vots.

Com a cap de Palma, se sent fort i aprofita la debilitat de Bauzá per a anar prenent posicions com més va més sòlides dins el partit. A principi d’enguany, el seu entorn comença a llançar la idea que Rodríguez vol ser el candidat a batlle el 2012. La direcció no li fa gens de cas. Però, així com transcorren els mesos, la seva candidatura pren força. Passat l’estiu, el seu entorn assegura que es presentarà. Ell mai no en parla en públic, es limita a dir que “el candidat sortirà dels òrgans del partit a Palma”. El mes d’octubre Bauzá es comença a preocupar seriosament. No vol que Rodríguez sigui el candidat, de cap manera. El considera part del passat del PP que vol fer desaparèixer a la campanya de 2012.

La candidatura. Durant la segona quinzena d’octubre i tot el novembre hi ha rumors constants. Rodríguez no piula, però deixar parlar el seu entorn. Tothom veu clar que vol ser candidat. La premsa local ho considera cosa feta perquè “no hi ha cap alternativa pos-

sible”. La candidatura de Rodríguez a batlle de Palma pareix inexorable. Un membre del PP confià a EL TEMPS que el 25 de novembre hi hauria una reunió de la junta del partit a Palma i que passaria allò que tothom suposava: que Rodríguez diria en públic que volia ser candidat. Tanmateix, arribà el dia i allò anunciat no es produí. La nova data era el dijous dia 2 de desembre, aprofitant un acte públic per a la presentació del programa electoral a Palma.

Però els dies abans de la data prevista, Bauzá reaccionà i –segons que ha pogut saber aquest setmanari– comunicà a Rodríguez que no podia ser candidat i que de cap manera la direcció del partit l’acceptaria. En el moment de tancar aquesta edició –abans de l’acte del dia 2 a la nit– sovintegen les informacions segons les quals Rodríguez acceptarà de no ser el candidat si la direcció deixa que formalment sigui la junta de Palma la que el nomeni i, per tant, que no s’escenifiqui una derrota humiliant per a ell. Però algunes altres fonts consideren segur l’esclat d’una guerra oberta dins el partit si en efecte Bauzá veta Rodríguez, perquè no es deixarà trepitjar i, com que vol ser candidat de totes passades, no plegarà veles tan fàcilment.

La situació és complicada. Ni l’una part ni l’altra no es pot permetre una guerra interna que, sens dubte, voldria dir restar moltes de les bones expectatives que té el PP per a aconseguir la desitjada majoria absoluta. Palma té quasi el 50% dels vots de Mallorca al Parlament. Si el PP entra en guerra fratricida a la capital, les conseqüències seran generals per a tot el partit. Però a la vegada Bauzá no vol de cap manera que Rodríguez se’n surti perquè el considera part d’aquell passat del PP amb què no vol concórrer a les eleccions i, també, perquè evitar-ho és indispensable per a la consolidació interna. Només hi ha tres opcions: un pacte que impliqui una sortida honorable per a Rodríguez –i per ventura que ell triï a la pràctica qui ha de ser el candidat–; que Rodríguez se’n surti i Bauzá quedi desautoritzat; o l’enfrontament, que pot degenerar en una guerra que avorti les expectatives de Bauzá.

Miquel Payeras